

Dagbog fra

Paris – Brest – Paris

1999

Af Gunnar Sørensen, Fjellerad

Fredag d. 20/08

Der skulle pakkes. Sent på aftenen så det stadig lidt kaotisk ud. Jeg syntes at jeg havde mistet overblikket en overgang. Der lå små dynger på gulvet af tøj – værktøj – reservedele som skulle med og noget der ikke skulle med, kondidrik og andet, alt skulle huskes og pakkes. Endelig blev jeg da færdig.

Lørdag d. 21/08

Kl. 09.00 Thomas (min nevø) kom med lastbilen og hentede mig og alt var klappet og klar.

Tiden var kommet vi tog af sted til Støvring, hvor vi alle skulle mødes og med bussen.

Vi var lidt tidligt på den, så vi sad lidt og fik os en sodavand. Der gik dog ikke lang tid, så begyndte de andre at komme. Cyklerne skulle nu pakkes i en trailer. Det var ikke let. Ib Bové havde regnet på det. De kasser, som var udleveret til at pakke cyklerne i, skulle lige kunne være der, men da kasserne var af pap kunne de let give sig, så nogle var blevet lidt for tykke. Et kæmpe skohorn ville have hjulpet gevaldigt, men ind kom de med Ibs hjælp og lidt håndkraft.

Der blev samlet flere op hele vejen ned gennem Jylland og der blev gjort holdt ved Duborg i Tyskland, så vi kunne provianterer. Der blev købt godt med Cola, Red Bull og andet godt til turen.

Peter og jeg sad ved siden af Tom fra Aalborg, en veteran i PBP sammenhæng. Og da Tom er af den slags, hvor munden ikke står stille på, fik vi en masse god viden og svar på en hel del spørgsmål. Senere kom også Lars fra Århus op og sad ved os. Han viste sig at være en rigtig god kammerat, som jeg på store dele af turen nød at være i selskab med.

Pludselig begyndte det at lugte af diesel, vores chauffør, Chris, blev advaret og standsede, der var gået et brændstoffer. Vi fik os lusket til en rasteplass, hvor skaden blev forsøgt udbedret. Men det holdt nu ikke længe, så vi måtte have hjælp. Der gik et godt stykke tid før den kom, men skaden blev igen udbedret, så vi kunne køre videre. Senere blev der gjort holdt, så der kunne blive gjort klar til natten. Bussen blev lavet til sovebus. Nu skal jeg love for at vi kom hinanden ved, vi lå på skift hoved ved hoved og tå mod tå og ved siden af hinanden hele vejen ned gennem bussen på øverste etage. Da Peter og jeg ikke hører til de mindste, var der ikke meget plads. Men jeg må nu sige, at jeg faldt i en god søvn. Det gik mest ud over Peter, som tilbragte det meste af natten på trappen nedenunder.



Søndag d. 22/08

Vi ankom til Paris lidt op ad dagen. Bussen var begyndt at lugte igen, men vi kørte til vores hotel hvor vi fik tømt bus og trailer.

Nu skulle cyklerne pakkes ud og samles. Det så godt nok lidt rodet ud en overgang, en var kommet hjemmefra med to pedaler til samme side, så han måtte en tur omkring cykelhandleren inden vi skulle starte, men alle kom da til at køre.

Søndag eftermiddag skulle vi til cykelkontrol inde på stadion, så vi kørte i samlet flok ind til byen, hvilket viste sig at være en ret så besværlig vej, Vi kom både til at køre på motorvej og så endda i den forkerte retning, men vi kom da helskindet ind.

Der skulle nu kontrolleres. Og hvis der er noget franskmænd er gode til er det at kontrollere. Jeg tror endda at kontrollen blev kontrolleret. Men alt blev da checket og godkendt, så vi kunne cykle roligt hjem.

Om aftenen skulle vi ud og spise. Det foregik på en restaurant lige ved hotellet. Der blev der gået til den. Der var stort ta' selv bord og jeg skal love for, at der blev taget selv. Jeg tror ikke at overskuddet var så stort for forretningen, de var vist glade for at det kun var hvert 4. år der kom cykelryttere der.

Så trængte jeg til en god nats søvn i en rigtig seng, så jeg gik i køjen, hvor Peter allerede var faldet hen.

Mandag d. 23/08

Morgenmad på hotellet. Det var udmærket. Jeg blev godt mæt. Rustet for dagen.

Der skulle køres prolog om formiddagen for dem der ville. Jeg følte mig i god form og ville ikke gå glip af chancen, så vi kørte igen i samlet flok ind til byen, denne gang uden at komme på motorvej. Vi ankom til en park hvor starten skulle foregå. Her blev vi igen kontrolleret. "Hvad skal det til for", blev Toms valgsprog, men i gang kom vi. Det var et flot syn, alle de nationalitetstrøjer og mange forskellige sprog der blev talt. Der var folk fra Australien, Sydafrika, USA, Canada, hele Europa og en enkelt japaner. Der var rigtig mange, der var mødt op for at hilse på os. En tur rundt i Paris og lidt i forstæderne på ca. 30 km. blev det til. Da vi kom tilbage til mål, var der en vældig festivitas, hvor vi fik en prolog T-shirt, og vi kunne få drikkelse af forskellig slags.

Pludselig hørte vi at de råbte Danmark i højtalerne. Vi fik sendt Ib Bové (formanden for ARD's nordjyske afdeling) op på scenen og det viste sig, at vi havde vundet pokalen for største fremmødte udenlandske nation, det var jo flot.

Vi kørte tilbage til hotellet og på vejen hjem var vi inde i et supermarked for at handle ind til eftermiddagen. Der blev købt en masse forskelligt, som vi, da vi kom hjem, lagde på et fælles bord og så spiste vi igen.

Vi hyggede os hele eftermiddagen og samtidigt skulle cyklen pakkes til den lange tur. Hvad skulle med? Hvad var nødvendigt? Jeg var lidt i vildrede. Jeg tror, de andre syntes, jeg pakkede for meget, for de drillede mig lidt. Men én syntes jeg manglede noget proviant, for pludselig sad der monteret en "baguette" (fransk flute) bag på min bagtaske. Da jeg er førstegangskører i Paris-Brest-Paris sammenhæng, ville jeg ikke sætte mig imod de mere erfarne, så jeg lod den sidde for alle tilfældes skyld.

Kl. 20.00 kørte vi alle mod Guyancourt stadion hvorfra starten skulle gå.

Der var meget lang kø på Guyancourt stadion og vi kunne se, at vi ikke kunne komme fra start til tiden kl. 22.00. Men endelig kom vi frem til startsnoren, 30 min. senere. Peter og jeg så på hinanden og sagde "så er det nu".

Starten gik. Det var et utroligt stort øjeblik. Der var mødt mange mennesker op for at sende os på vej. De stod tæt pakket på hele startstrækningen. Der blev truttet i horn, råbt opmuntrende ord og mange hænder blev rakt ud og vi fik et håndklap med på turen. Det er et af de store øjeblikke, jeg vil huske et stykke tid fremover. Jeg sad faktisk med en klump i halsen hele vejen ud af Paris, det var et flot syn, som ikke kan beskrives, men skal opleves

Den første nat var der utroligt mange på ruten. Så man fremad, var der tusindvis af baglygter og så man bagud var der lige så mange forlygter. Det var et fantastisk syn.

Første etape fra Paris til Mortagne au Perche gik godt. Humøret var højt. Jeg kørte nogle kilometer og talte med en amerikansk pige, som var meget opstemt. Amerikanerne var i det hele taget meget talende og opstemte. Vi kunne altid høre når de var i nærheden. En del mennesker stod langs ruten. Klokkeren var hen i nærheden af 03.00 om natten, da vi kom forbi en lille flok mennesker, der havde stillet et bord op med vand og andet, sikkert noget kage eller lignende, og stod og sang og spillede harmonika. Flot at nogen gider stå der midt om natten, bare for at se en flok tosser på cykeltur.

Peter og jeg fandt hurtigt vores egen kørestil frem. Vi var blandt de absolut hurtigste nedkørere i feltet, mest på grund af vores kørestil og vores vægt, men også på grund af vores Schmidt navdynamo og dermed gode lys og på opkørslerne sparede vi på kræfterne. Orla og Finn "Sjællænder" fulgte godt med. Orla især på opkørslerne, hvor han har sin force. Men på en af nedkørslerne var det ved at gå galt. Det gik ret stærkt nedad, vejen endte i et hårnålesving til venstre. Jeg havde i mit gode lys set svinget, bremsede ned og havde lagt cyklen ind i svinget, da "Sjællænder" pludselig kommer venstre om mig. Det kunne godt have gået galt der. Lidt senere skete der noget igen. Et styrt bag os. Peter og jeg havde vores anelser. Jo, det var "Sjællænder". Han kom nu på cyklen igen og vi fortsatte.

Mortagne au Perche 141 km.

Ingen kontrol, så Peter, Orla, Finn "Sjællænder" og jeg gik bare ind for at få tanket op.

"Sjællænder" havde slået benet. Det så vist ikke så godt ud, men han fortsatte.

Min baguette på bagtasken var efterhånden blevet så tør og hård, at Peter var bange for, at den ville slå lige så hårdt som en cykelpumpe, hvis den skulle falde af. Så jeg indvilgede i at tage den af.

Vi forlod Mortagne au Perche. Orla og "Sjællænder" faldt efterhånden af og vi blev alene, Peter og jeg.

Det blev en lang cykeltur mod Loudéac. Nat blev til dag. Vi begyndte at indhente nogle af specialcyklerne, der var startet lidt før os. Der var tandemer, tohjulede liggecykler, trehjulede liggecykler, men også trehjulede tomands liggecykler og kabinecykler, hvor man så et underligt køretøj, hvor der stak et hoved op af.

Om natten var det lidt køligt, ned til 15 gr. målte Peter det til. Og om dagen var det ret varmt 33 – 34 gr. over middag.

Jeg kunne også mærke mine balder lidt. Så jeg besluttede mig for, at efter Loudéac ville jeg prøve med to par cykelbukser og om natten tage en ekstra langærmet svedundertrøje på.

Villaines la Juhel 220 km

Fougères 305 km.

Tinténiac 359 km.

Dagen var gået godt. Vi havde udgjort et godt par, Peter og jeg. Men vores rytmer var begyndt at blive mere og mere forskellige. Peter hang mere på bakkerne og jeg ville til Loudéac så hurtigt som muligt, for at få mere tid til hvile og dermed søvn. Jeg skulle efterhånden også have et større møde med potten. Peter bad mig til sidst om at køre, så han kunne få ro til at finde sin egen rytme. Jeg var ked af det. Det er ikke min stil at forlade en makker. Men jeg kunne også se det fornuftige i det. Vi ville bare ødelægge hinanden, og det var jo en lang køretur. Da der manglede 20 – 25 km kørte jeg alene mod Loudéac.

Loudéac 444 km.

Ind og stemple og så ned på potten, hold kæ.. det var en lettelse. Bedst som jeg sad der og filosoferede, stod mine fødder under vand. Skulle de absolut spule toiletter mens jeg sad der? Jeg råbte op og en franskmænd svarede noget jeg ikke forstod. Jeg tog som en undskyldning, for han holdt op med at spule.

Første gang i vores lejr i Loudéac. Vores bus fungerede som servicevogn. Hanne og Johnna, to dejlige piger, var med som lejrbestyrere. De havde et par af deres børn med, som i dagens løb havde sat en lille teltlejr op. De lavede mad til os og sørgede i det hele taget godt for os.

Her fik jeg også at vide at, Ib Bové var stået af med knæproblemer, det var jeg ked af at høre.

Peter kom ret hurtigt ind. Så da vi havde spist og sundet os lidt, blev vi enige om at stå op kl. 02.00, det ville give os ca. tre timers søvn.

Kl. 02.00. Johnna kaldte på os. Jeg havde sovet meget tungt. Jeg tror ikke, jeg havde flyttet mig en millimeter i løbet af natten. Jeg havde ligget på min venstre arm. Den sov. Nå! Jeg måtte i gang, så kom der vel også liv i den. Vi fik noget at spise og af sted kom vi.

Det var mørkt, meget mørkt. Små bakkede veje med mange sving. Der var andre ryttere på vejen, en rytter et stykke foran os overså en markeringspil og fortsatte forbi. Der blev råbt efter ham og han vendte om. Igen en tak til Schmidt og Lumotec for vores gode lys.

Carhaix 520 km.

Det var blevet morgen nu, så vi fik et godt morgenfoder i Carhaix. Jeg er en af dem der helst skal ha' et godt morgenmåltid.

Vi fortsatte mod Brest. Det skete igen. Peters rytme og min rytme passede ikke sammen mere. Vi havde kørt alle kvalifikationerne sammen 200, 300, 400 og 600 km. Men! Vi måtte skilles.

Det var det rigtige at gøre. På trods af alle aftaler. En lille rytme forskel betyder ikke noget på 100 – 200 km, men på så lang en cykeltur er det alfa og omega, at man finder sin egen rytme.

Jeg så ikke Peter mere før mål i Paris.

Jeg fortsatte alene mod Brest. Det begyndte at regne. Det styrtede ned. Jeg fik lige min regnjakke på inden det holdt op igen og slog over i regndis, men jeg beholdt regnjakken på.

Der kom flere og flere bakker. De begyndte at blive lange og stejle. Jeg kørte en del kilometer med en lille italiener. Han kunne køre stærkt nedad. På trods af vores store forskel i kørestil, han

arbejdede hårdt nedad, jeg arbejdede hårdt opad, kørte vi sammen en del kilometer, indtil en meget lang stigning, og jeg måtte slippe ham.

Brest 603 km.

Regnen var holdt op for længe siden, men jeg tog først min regnjakke af i Brest. Modet var stadig højt. Jeg havde nået halvdelen af løbet og var godt kørende.

Jeg forlod Brest igen. Men jeg havde glemmt noget. Mine drikkeflasker var ved at være tomme. Jeg havde en dåsecola i tasken, men det var ikke nok til Carhaix, så jeg måtte finde et sted at få noget vand. Jeg nåede til en lille by, jeg tror det var Sizun, og stoppede ved en lille købmand. Det var et godt sted. Her mødte jeg venner. Klaus (KC), Kim og Lars, der var på vej mod Brest. Jeg brugte lidt tid her, inden jeg kørte videre.

Nu begyndte heldet også at være med mig. Jeg faldt ind i en lille gruppe med to englændere og et fransk ægtepar på en tandem. Det var et godt team, der passede mig godt. Beherskede anstrengelser på opkørslerne og store hastigheder nedad. Lige min stil.

På denne strækning skete også for mig, en af de uhyggeligste oplevelser. På en nedkørsel, hvor hastigheden var omkring de 70 km/t, kom en hund pludselig vadende søvngigt over vejen. Der blev råbt højt. Alle skreg ad hunden, som heldigvis stoppede op og stod og gloede på os, som tænkte den "sådan en flok idioter. Her plejer jeg altid at gå over vejen". Puh ha! Den var tæt på.

På et tidspunkt så jeg en karakteristisk rytter på vej mod Brest. Stor hestehale, pandebånd og skæg. Jo, det var Finn "Sjællænder". Han var kørende endnu.

Carhaix 684 km.

I Carhaix mødte jeg Bo, som skulle vise sig at blive min makker de næste mange timer.

Bo og jeg havde kørt en ti kilometer, da Palle også stødte til. Vi tre havde nu et godt samarbejde de næste 70 kilometer. Vi havde endda tid til at gå ind på en lille fortovscafé, få os en Cola og få hvilet fødderne lidt, som Palle sagde sov lidt engang imellem.

Loudéac 760 km.

Vi nåede Loudéac tidligt. Det var stadig lyst.

Efter at have fået mit kontrolkort stemplet, kom jeg til vores lejr. Her blev jeg igen modtaget af vores piger, Hanne og Johnna. Johnna havde et fad med koldt vand, jeg fik fødderne i, mens jeg spiste, det var dejligt.

"Desværre" mødte jeg også Finn "Sjællænder".

"Desværre" fordi han også var stået af. Hans sår, fra styrtet den første nat, var sprunget op, så løbslægen i Brest havde taget ham ud.

Bo og jeg aftalte at danne makkerpar næste dag, så vi bestilte vækning kl. 02.00

Jeg havde igen sovet tungt. Det tog lidt tid at få liv i den gamle og efterhånden godt brugte krop. Jeg fik mit gode morgenfoder. Klar til endnu en lang cykeltur.

Peter havde været inde mens jeg sov, men havde valgt at fortsætte til næste kontrol, og ville så sove

der.

Bo og jeg startede. Det var mørkt som i en brøndgravers r... Da vi nærmede os morgenstunden blev det også koldt og diset af h. til, godt jeg havde husket at tage en ekstra svedundertrøje på.

Tinténiac 845 km.

Fougères 899 km.

Villaines la Juhel 985 km.

Her fik vi et kort, en frankeret konvolut og en kuglepen så vi kunne skrive hjem.

Jeg skrev til Stephanie:

"Hej skattepige

Far har kørt lidt over 1.000 km nu og er i en lille by til kontrol. Jeg har det godt, men er meget træt og søvnig, så jeg kan næsten ikke læse hvad jeg skriver. Du må få mor til at læse det for dig.

Tusind kys til jer begge.

Far."

Det med de 1.000 km var rigtig nok. Det viste sig at løbet var for langt. Så da vi nåede Villaines la Juhel havde vi rundet de 1.000 km.

Vi fik noget at spise og fortsatte.

Det blev en meget varm eftermiddag. Den varmeste tror jeg 34 – 35 gr. For første gang i min tid som motionscyklist kørte jeg uden hjelm. Jeg måtte ha' den af. Vandet rendte mig ned i panden og øjnene. Mine briller kunne jeg heller ikke ha' på. Vi stoppede ved flere små købmænd og caféer og fik tanket op.

En lille sjov episode: En bonde var inde ved sine køer på marken, da den ene slap fra ham og ud på vejen. Den stakkels ko havde åbenbart aldrig set cykelryttere før, så den løb forvildet rundt foran os. Alt imens bonden forsøgte at fange den, løb den næste ud. Vi slap endeligt forbi koen. Der var på intet tidspunkt noget farligt ved episoden. Jeg håber, han fik fanget dem igen.

Da temperaturen faldt igen, blev det en rigtig god eftermiddag. Vi standsede på et tidspunkt ved et lille privat depot, en mand og et par børn havde stillet op ved vejen. De bød på vand, sodavand kiks og kager købt for egne penge. En flot gestus. Tak!

Mortagne au Perche 1.063 km.

Bussen var kørt fra Loudéac til Mortagne au Perche, så vi havde et lille forplejningssted her. Johnna og Hanne holdt stadig ud og var parat til at tage imod os. Bo og jeg var inde i god tid, så vi ville prøve den lokale massør, inden vi fik noget at spise. Jeg ved ikke hvad det var for en slags massage. Men det var ikke sportsmassage. Det var en gammel mand, som bare smurte noget olie på min nakke og mine ben. Han ville også massere mine fødder, og da jeg er meget kilden under fødderne, kunne jeg ikke holde mig mere. Jeg skreg af grin, til stor morskab for den gamle mand og alle andre i lokalet.

Da vi kom tilbage til lejren, var der aftensmad: skruer og dåsebøf. Vi spiste og da vi var færdige, var dagen stadigvæk ikke ovre, så Bo og jeg blev enige om at fortsætte mod Paris.

Vi fik at vide, at der på ca. fem km af den næste etape var lagt ny belægning på, og belægningen bestod af noget løst asfaltgrus, så vi skulle passe på.

Det var ved at blive mørkt, da vi nåede strækningen med den nye belægning og det var meget ubehageligt at køre på. Vi havde kørt på meget lortebelægning, men dette var næsten mtb terræn.

Det begyndte efterhånden at blive midnat og jeg kunne mærke, at manglen på søvn var begyndt at blive et problem for mig. Jeg var begyndt at køre på bremserne på nedkørslerne. Jeg kunne ikke følge med Bo mere. Jeg begyndte at blive bange. Mine øjne kunne ikke fokusere mere. Vejbanen begyndte at blive dobbelt. Med de hastigheder vi nåede op på og jeg kun havde min lysstråle at køre i, blev jeg simpelthen bange for at køre af vejen.

"Stephanie, din far skal ikke slås ihjel på en fransk landevej". Det var den tanke, der røg igennem hovedet på mig.

Jeg råbte til Bo: "Jeg kan ikke følge med mere. Du skal bare køre. Jeg vil prøve at nå til kontrolstedet i Nogent le Roi og få noget søvn". Jeg kunne se på Bo, at han var meget ked af at forlade mig, men jeg forsikrede ham om, at jeg nok skulle passe på og klare mig.

Nu blev farten sat ned og jeg kørte de næste ca. 50 km meget langsomt.

Det blev en meget lang tur. Jeg begyndte at se syner. De små lys fra dem, der brugte pandelamper, reagerede jeg på, som var det dyr, der rendte på vejen, jeg skulle undgå.

Jeg blev nu aldrig helt alene takket være min Schmidt dynamo. Det var sidste nat, vi skulle køre og jeg tror at mange var i batterinød, for jeg havde absolut noget af det bedste lys, til glæde ikke kun for mig selv.

Det var nu ikke kun mig, der viste tegn på træthed. Folk begyndte at slingre mere. Og på et tidspunkt var to meget tæt på at vælte, da de kørte for- og baghjul mod hinanden.

Efter meget lange 50 km nåede jeg Nogent le Roi. Fik stemplet kontrolbogen. Noget at spise. Fik fat i en madras. Nu ville jeg sove. Klokken var ca. 02.00. Jeg bestilte vækning 06.00

Nogent le Roi 1.147 km.

Jeg vågnede kl. 05.45, et kvarter før jeg havde bestilt vækning. Jeg havde som sædvanlig sovet meget tungt. Jeg havde problemer med nakken. Jeg gjorde mig klar til at køre det sidste stykke til Paris.

Problemerne med nakkemusklerne tog til. Jeg kunne efterhånden ikke løfte hovedet, så jeg kunne se ret langt fremad, mere. Så jeg kørte efter andres baghjul. Når jeg kørte i spids eller alene, lagde jeg den ene hånd på modsatte skulder og hagen på albuen og styrede med den anden hånd.

Der skulle være ca. 57 km fra Nogent le Roi til Paris. Men på grund af fejl i kilometerne, så endte vi med at køre ca. 1.260 km i alt. En del af fejlregningen lå på første og sidste etape, så det sidste stykke virkede som en meget lang tur.

Paris i syne. Endelig.

Saint Quentin en Yvelines 1.204 km.

Guyancourt stadion!

Vi kom ind til en stor rundkørsel, vi skulle ca. to tredjedele igennem, ind over en rampe og ned på stadionanlægget.

MÅL!!!

Der var tæt pakket med mennesker på alle sider af rundkørslen og inde på stadion. Jeg var meget rørt. Endelig var det ovre. Jeg havde klaret det.

Jeg fik stemplet min kontrolbog kl. 09.32.

Nu fik jeg lyst til at være lidt alene. Jeg gik ud til min cykel. Trak den om bag en hæk. Jeg havde en Cola. Satte mig i græsset og fik sundet mig lidt.....

83 timer – 1.260 km – 11 timers søvn – Jeg var træt

Da jeg kom ind i stadionhallen igen, mødte jeg Bo. Han var kommet i mål i løbet af natten. Jeg var glad for at se ham, og jeg tror at han også var glad for at se, at jeg var kommet i mål.

Jeg kom af det sure cykeltøj, jeg havde haft på næsten hele tiden i de sidste 83 timer. Fik mig et dejligt bad og fik noget jogging tøj på.

De næste timer gik med at slappe af og vente på, at alle skulle komme i mål og at bussen skulle komme til Paris.

Jeg brugte tiden til at få lidt massage. Jeg gik over til massør teltet hvor en, denne gang ung, kvindelig, massør tog fat i mig. Det var noget andet end den gamle mand i Mortagne au Perche. Hun tog fat.

Det hjalp gevaldigt på min nakke. Hun mente at kulden om natten nok havde en del af skylden. Det vil jeg tage højde for næste gang, hvis jeg skulle prøve noget lignende igen. Hun morede sig i øvrigt lidt over mine små siddesår på mine balder.

Endelig kom vores bus til Paris. Jeg fik samlet mine ting og min cykel sammen og fik det transporteret hen til bussen. Jeg spadserede tilbage til stadionhallen, for at se om der var kommet flere af vores folk i mål. Jeg spurgte efter Peter, og endelig var der nogen der havde set ham. Han sad på en bænk i hallen og slappede af. Vi klarede den sgu, Peter!

Tiden begyndte at nærme sig lukketid. Der var blevet lagt to timer til lukketiden på grund af varmen, blev der sagt, men nok også på grund af de ekstra kilometer. 50 km tager også tid.

Efterhånden kom de sidste fra vores bus i mål. Men én manglede: Orla. Bare han nu nåede det inden lukketid.

Der kom han. Et par minutter før lukketid. Han så godt nok ud til at være færdig.

Vi skulle nu have pakket vores cykler sammen i kasserne igen og alt vores grej skulle ind i bussen. Det tog lang tid. Ingen havde lyst til ret meget. Men de, der havde lidt overskud, hjalp dem, der havde mindre lyst og initiativ.

Om aftenen var vi på restaurant og spise alle sammen. Vi brugte et par timer på at få snakket om turen og få vendt det hele en gang.

Tilbage til bussen. Nu skulle vi hjem.

Jeg satte i underetagen på hjemturen. Nogle havde taget lidt "væske" med, så det meste af natten gik med gik med snak, en "enkelt" øl og lidt søvn.

Hjemturen foregik uden problemer. Stille og roligt. Vi gjorde holdt ved Otto Duborg i Tyskland, hvor folk købte lidt ind. Jeg købte en hel bærepose slik til Stephanie og en karton cigaretter til dem derhjemme.

Der var folk med fra hele Jylland, så bussen standsede flere steder og læssede af. Og der skulle tages afsked flere gange.

Endelig nåede vi Støvring.

Peters pige, Chalotte, havde sat sin bil i Støvring. Så vi skulle nu ha' vores oppakning og vores cykler over i den. Der blev taget afsked med alle og vi kørte det sidste stykke hjem.

Peter og jeg tog afsked hjemme hos mig.

Jeg var alene nu. Jeg sad lidt. Et par telefonopringninger skulle foretages:

"Hej det er far, jeg er hjemme igen og har det godt."

"Hej lillebror er hjemme igen."

"Hej venner, jeg er hjemme igen. Jeg klarede den sgu."

Det var Lørdag aften. Dagen var forbi.

Søndag cyklede jeg over til min søster og fik vasket alt mit godt sure tøj.

Mandag cyklede jeg igen mine 20 km til arbejde. Det var hverdag igen.

TUREN VAR FORBI

Indtryk

Indtryk er der mange af. De kan ikke beskrives, som man oplever dem.

- En af de store oplevelser var de mange mennesker, som på eget initiativ og for egne midler hjalp os undervejs. Den nat jeg kørte alene, var godt træt og søvrig, det var bælgmørk. Pludselig blev en lommelygte tændt i vejkanten. Der sad en mand på en campingstol, med et tæppe om sig, med sit eget lille depot.
- Jeg syntes ret tidligt i løbet, at der var mange trætte tilfælde. Allerede på førstedagen mødte man ryttere med store problemer. Der var folk der lå og sov alle steder. I grøfter, bushuse, bænke og lign. Mange steder så man de karakteristiske sølv- og guldfarvede overlevelsestæpper. Her lå en og sov.
- På et depot sad en lille mand, med sin mad i hånden og sov. I Villaines la Juhel, efter 985 km, kom en skotte trækkende med sin cykel i den ene hånd og sin mad i den anden. Jeg så ham i øjnene. Jeg tror ikke, han vidste, hvor han var. Han var totalt fraværende.
- Jeg gjorde psykisk løbet til et etapeløb:
Paris – Loudéac
sove
Loudéac - Brest – Loudéac
sove
Loudéac. Her slog min plan fejl. Jeg ville have kørt til Paris, men jeg kunne ikke. Jeg måtte på madrassen i Nogent le Roi, 50 – 60 km før mål, og ha' fire timer på øjet, inden jeg kørte til Paris.
- Vores lejr i Loudéac. Vores "hjem".
Når vi kom "hjem" til lejren i Loudéac, stod vores piger Johnna og Hanne og deres hjælpere

(deres børn) klar til at tage imod os, hjælpe os, lave mad til os, få os i soveposen, få os op igen og sendt af sted.

Vi kom på alle tider af døgnen. De var vågne, når vi kom, de var vågne når vi tog af sted. Fik I overhovedet sovet ?

Tak for hjælpen piger!!

- Løbet blev afviklet med stor autorisation, jeg havde indtryk af at alt fungerede godt.

Efterskrift:

Tak Til:

Ib Bové og Klaus Christiansen for deres store hjælp før løbet og arrangementet af turen.

Johnna og Hanne, og deres børn, for hjælpen i vores "hjem"

Og alle de gode cykelkammerater, som jeg fik og delte oplevelserne med.

Jeg er ikke blevet bange for turen, har jeg helbredet og økonomien til det, kan jeg godt finde på at prøve igen.

Rutebeskrivelse

10.000 højdemeter hvor størstedelen ligger ude omkring Brest. Bakkerne er lange, meget lange. Hastighederne er tit oppe omkring de 70 km/t. Min top hastighed nåede de 71 km/t.

Flere steder var der lagt en rimelig god asfalt på, men mange steder var asfalten så grov, at cykel og krop rystede så meget, at jeg døjede med at styre øjnene. Når vi kom igennem mange af byerne var asfalten så forlappet og ujævn, at man skulle passe på huller, riste og dæksler. I byerne var gaderne tit så stejle at hastigheden var ret høj.

Ruteafmærkningen var god, med reflekterende pile, en god ting om natten.

Kontrolsteder og depoter:

Kontrolsteder var også depoter. De var gode. Man kunne købe alt. Maden var god. Du tager på tallerkenen, hvad du vil ha' og betaler for hvad du får.

Havde du brug for en cykelsmed, fandtes han også.